Писмо уредништву Нове српске политичке мисли

О читалачком стрпљењу

У вашем часопису за политичку теорију и друштвена истраживања, у рубрици Прикази , имала сам намеру да прочитам
приказ
књиге ”Неко је рекао феминизам? Како је феминизам утицао на жене XXI века” из пера Слободана Антонића.

Прочитала сам наслов приказа и његов први пасус. Потом сам поново прочитала први пасус и одустала од читања приказа. Уводни пасус ме није успео увести у приказ.

Од наслова и првог пасуса сам очекивала да усредсреде моју пажњу на оно што аутор формом приказа има да каже о књизи коју представља јавности. Насупрот томе, ауторов први пасус ме је деконцентрисао па сам одустала од читања приказа.

Моја пажња се расипа и на помисао да анализом наратива из првог пасуса ауторовог приказа објасним зашто сам изгубила стрпљење да прочитам приказ.

С поштовањем, Сандра Шаре, Београд

Cenjena Gospodo Politicari i Analiticari,

znam da Vam necu reci nista novo, ali mislim da je poruka vazna pa Vas molim da dobro i posteno pogledate stvarne rezultate izbora. Prema broju glasova koje su osvojile parlamentarne stranke, jedna od dve srpske politicke opcije je osvojila 48.13% glasova, dok je one druga osvojila 47.22%. Potpuno je nebitno koja je koja opcija jer se uporiste Jedinstvene Srbije u birackom telu moze proceniti na oko 1.1% glasova (tri dvadesetine od 7.57%) i smatrati statistickom greskom posto je neizvesno koju opciju podrzavaju Palmini glasaci. Znaci, srpsko biracko telo je bukvalno raspoluceno jer je razlika u broju glasova manja od statisticke greske. Takva polarizacija drustva je u najmanju ruku podjednako tezak i znacajan problem kao i ocuvanje teritorijalnog integriteta zemlje, Evro-atlantske integracije, i borba protiv korupcije. Ovo kazem zato sto je tesko nazvati celovitom zemlju u kojoj polovina ljudi udara u klin, a druga polovina u plocu. Pitam se sta je danas Srbija? Da li postoji i jedan zajednicki sacinilac za sve nas?

Prepusticu Vama kojima je to profesija da diskutujete da li je i sta sudbonosno od tema koje su se nametale tokom predizborne kampanje. Moje misljenje o tome je nebitno. Bitno je da napomenem da sam uveren da je problem podvojenosti drustva sudbonosni problem nase zemlje. Kakav bi to zivot u Srbiji bio ako bi se polovini naroda nametala politicka volja druge polovine? Da li bismo se osecali slobodno? Da li bismo uzivali u blagostanju? Da li je to demokratski princip? Cudi me da niko od Vas ne postavlja ova pitanja vec se prebrojavate i samoproglasavate se pobednicima. (Cak i politicki analiticari sasvim blago govore o ovoj temi.)

Znam da zvuci nemoguce, ali vas molim da pronadjete kompromis za dobrobit Srbije. Ako ovaj trenutak ne zahteva formiranje vlade nacionalnog jedinstva onda to ne zahteva ni jedan drugi. Cak i ako jedan blok formira vladu na racun drugog, ta vlada bi morala da trazi kompromis sa onima koji nisu u vladi. Jedino tako imamo sanse da ozdravimo nase drustvo i izadjemo iz ove strasne situacije, a bilo ko od vas da zaista pobedi na nekim narednim izborima. Mislim da nas je iskustvo naucilo da stalna konfrontacija izmedju polova drustva samo produbljuje jaz izmedju njih i ucvrscuje ih. Ako se nista sustinski ne promeni u ovoj zemlji, izbori se mogu ponavljati do u nedogled i odnos snaga ce uvek biti 50:50. Zato apelujem na sve Vas, a narocito na buduce vlastodrsce da se pozabavite ovim zaista sudbonosnim problemom.

Dejan Raca, Novi Sad

Postovana Redakcijo,

Hvala vam na linku i dobro organizovanom sajtu sa raznovrsnim clancima. Prijatno je iznenadjenje da objavljujete i komentare citalaca. Podstaknut sam da vam se obratim sa dosta zacudjujucim trendom u Srpskom novinarstvu. U proteklih par godina vasi novinari pisu redovno za Politiku, Glavni urednik Politike je objavljivan na vasem sajtu, Gospodin Zarkovic i tako sve u krug.

Tesko mi je i da pomislim da uglednik ili urednik Times magazina pise za Washington Post ili New York Times o evropljanima tek sve najbolje. Sta je pozadina i ko izvlaci korist iz istog tesko je zakljuciti. Cak i u "gadnija" vremena Novosti su drzale do sebe nemajuci nista sa Politikom i obratno, danas je to kao dobar dan. Takodje je zacudjujuca vasa pasiva u ne preuzimanju vece uloge u informisanju, zalosna medijska slika u ovim nadasve kobnim vremenskim i istoriskim momentima je najgora od svega.

Vi imate odlicne kolumniste i umesto sto pumpate Politikine tiraze bilo bi jako pozeljno da se usmerite na stil informisanja koji vas cini razlicitim bez pomoci direktnim konkurentima. Ako je pozadina finansiska podloga, licno smatram da vi ustvari vise gubite nego sto dobijate sa ovakvim vidom saradnje.Toplo bi preporucio, smatrao bih kao dalje osvezenje vaseg lista, da prelistate ugovor sa Politikom i trazite modifikaciju istog sa izmenom da je Politika duzna da vam dostavi sve komentare pristigle na clanke vasih autora. Na taj nacin prvo videli bi da imate mnogo vise komentara nego sto se objavljuje i drugo videli bi ustvari realan odnos komentatora po temama koje obradjujete. Postojeci sistem je manipulativne vrste i podjednako kao i B92 ili ostalih inostranih agencija, psiholoski negativno deluje na prosecnog Srpskog citaoca.

Idealno bi bilo kada bi definitivno raskinuli praksu bildovanja Politike i usmerili se na razvoj svog lista ali predpostavljam da najbolje znate da li je to finansiski izvodljivo.

Najlepsi pozdrav uz veliki blagoslov za objektivno informisanje nase sludjene javnosti.

Citalac, postivalac, komentator i vagabund

Alexander X

TRI PITANJA

KOSTUNICI: Zasto nas vodi putem kojim smo vec isli sa Milosevicem?

NIKOLICU: Sta mu je sve u predizbornoj Srbiji bilo smesno posto se stalno smesio, a sada bas sve crno da hoce smrknuto bas sve da rasturi?

TADICU: Zasto nije nasao dovoljno pristojnosti da dodje na skup Kosovo je Srbija kada je obecao da ce biti predsednik cele Srbije?

Mirjana Marinkovic, Novi Sad

Ovo pisem jer nemogu da iskazem svoje misljenje po pitanju post sps-ovske vladavine demokrata. Ceo svoj zivot sam vodio bitku protiv sps-a, i mislio da ce taj sistem da se promeni, bio stalno na mitinzima protiv milosevica i imao nadu da ce sistem promeniti. Ovi su sad ubili nadu u meni i to je ono najgore sto je moglo da se desi. Iako ima boljitka daleko je jos promena sistema. Izgleda da ni milosevic nije bio toliko lud kad ga napravio tako da se svima na vlasti svidja. To je navodno demokratski da se ljudi u javnim preduzecima primaju po partijskoj osnovi, pa recimo vi odete da potrazite posao u srbijasume, a oni vam kazu da je to pripalo toj i toj stranci, idite u drugu drzavnu ustanovu gde je vasa partija dobila pravo za

postavljanje ljudi. Sta ce mo sa tim sto covek ne mora biti clan nijedne partije. Namerno kazem partije jer je ovo visepartijski sistem a ne visestranacki. Nadam se da ce neko bar procitati ono sto pisem i zato to Vama saljem ovaj tekst koji nista drugo neznaci, samo Vas molim da ako je nesto uvredljivo i protiv zakonito u tekstu ne objavljujte, jer je ovo samo iskaz besa za sve sto sam komentarisao na sajtu B92 i slicnim a sto oni nece da objave sadrzaj komentara koji su recimo izrazito blagi i predstavljaju samo drugacije misljenje od LDP-a i DS-a , pa cim pomenem njih u vidu bilo kakvog neslaganja ili nedaj boze kosova to se nesme objaviti, ali zato kako je kosovo dato - pa to je ekstra i ima pod obavezno najvise preporuka. Ipak najvise slobodne pameti sam video na ovom sajtu, i iz tog razloga Vam ga saljem.Jos da kazem da posle 5. oktobra nisam izlazio na izbore jer nisam imao za koga(zasta) da glasam. Mozda je ovo total beznacajno ali samo da imate uvid i u druga misljenja koja postoje u ovoj nasoj Srbiji, za koju se nadam da cu u njoj odgajati svoju decu.

savic@medianis.net

(06.02.08)

ДЕМОКРАТИЈА И “ДЕМОКРАТИЈА”

Гледам ових дана Западне “демократске” медије како извештавају са избора у Србији по систему - “демократа” и “националиста”. Ево, већ скоро 20 година слушају Срби приче о демократији и гласају. А и извештили су се у томе, већ 3-4 сата после избора зна се ко је победио, и све је регуларно, чак и без дежурних другова за посматрање из САД и Британије.

“Демократа” и “националиста”, како је живот само једноставан када се посматра “демократски”.

Но, 20 година после, можда би могли мало да поразмислимо и о демократији. Или можда није политички подобно, због “демократије”?! А и вербални деликт је опет у игри. Тако нас уче Западне “демократе” од којих наивно очекујемо да нас науче демократији. Али, ипак да пробамо.

Све је то лепо, двојица се кандидују, а један победи. Међутим, како се утиче на бираче, то је друга ствар. Ко се кандидује и ко може да се кандидује, то је трећа ствар. Како се праве погодбе између кандидата и ко ће кога да подржи, то је четврта ствар. Коме се свиђа који кандидат и зашто и да ли би неко други био бољи, а из неких разлога не може да се кандидује, то је пета ствар. У каквом су сродству демократија и “људска права” то је шеста ствар. Да ли је демократија владавина већине или терор мањине над већином под паролом заштите “људских права”, то је седма ствар… И овако би могли у недоглед. И то само да набрајамо, да не разговарамо о свакој појединачној теми.

Демократију можемо да схватимо као нешто практично, као, на пример, процедуру којом се управља неким системом. У том случају знаћемо да процедура није савршена, да се увек нешто ново може научити или применити, да зависи и од људског фактора који по дефиницији није савршен па, према томе, све слабости које су карактеристичне за људе могу да се пројектују и представљају слабост система. Ако тако посматрамо систем онда можемо о њему да разговарамо, можемо да износимо његове слабости и недостатке, можемо да знамо границе у којима може да делује и ван којих граница неки други систем преузима улогу. А ако све то можемо, онда можемо и да га мењамо, побољшавамо или можда кваримо, па из тога опет нешто учимо.

Међутим, данас се на Западу демократија представља као религија, догма, апсолутна истина, апсолуто добро …, а у ствари се манифестује као тоталитарна идеологија и зато је ја често поредим са комунизмом. На Западу се људи деле на “демократе” и “недемократе” и онда се “недемократе” свим силама упиру да докажу да су “демократе” јер бити “демократа” је нешто што је по дефиницији добро. “Недемократе” се даље квалификују, већ према потреби, као “националисти”, “екстремисти”, “фундаменталисти”, “тврда струја”… и на крају добијемо онако малоумне извештаје какви су они што долазе са српских избора.

Но, као и свака тоталитарна идеологија, тако и ова пре свега служи за одржавање на власти једне финансијско-политичке елите. Ако посматрамо оно што се дешава данас видимо да заправо државама не владају државници него велике светске фирме. Шта је основни циљ? Шта се крије иза свих тих прича о “демократији” и “људским правима”? Настојање великих светских фирми да се дочепају нових тржишта, нових сировина и

јефтине радне снаге. Зар је икада било другачије? Пре измишљања демократије?

Данас у Европи, практично, нема ни једног јединог државника, осим можда Путина. Ја не мислим да је он ван утицаја крупног капитала али је једини који је нешто видљиво урадио и за земљу.

Политика и политичари данас су постали роба и продају се као и све друго. И то није само тако у Србији. Напротив. Кандидати се нуде на билбордима и у жутој штампи као тракторске гуме или паста за зубе. Ако је све тржиште и све на продају зашто не би били и политичари?! А ако су они само на тржишту као и све остало онда и они могу да се рекламирају као и све остало, а то подразумева и обећавање неостваривог и доказивање недоказивог. Па ако се избори не могу наместити, могу се купити, зар не?

Једина мера успешности бизниса је профит. Али да ли профит или политички успех који се поново може сагледати кроз неки профит може бити једина мера успешности и политике? Да ли избор политике и политичара утиче само на профит или утиче и на неке друге ствари које се не могу исказати кроз профит? Чак ни кроз новац уопште. Постоје ли у животу ствари које су изван профита и новца, које се не могу купити и које се не могу ставити у оквир “демократије” и тржишта? Ако постоје и ако политика утиче на њих, могу ли се онда политика и политичари третирати искључиво као роба на тржишту? А данас се баш тако третирају, и то највише код оних који свима држе тираде о демократији.

Некада нам се не свиђа “квалитет” људи који се кандидују, једне исте приче, често површне и нетачне, празна обећања … Питам се, да ли је игде другачије? Каква је разлика, у том смислу, између српских и америчких избора, на пример?

У Америци постоји један председнички кандидат који мирно погледа нацији у очи и каже јој да опасност од тероризма постоји зато што је Америка окупатор и насилник и да би се и они исто тако бранили када би им стране трупе дошле на америчку територију. И када он то каже пиблика у студију му звижди. И када ће он да добије изборе? Никад! А шта је нетачно у ономе што је рекао?!

Демократија подразумева да сви могу да учествују и као бирачи и као гласачи.

Такмичење у којем сви могу да учествују није елитно такмичење. У елитном такмичењу учествује само елита. Тврдња да чињеница да је такмичење слободно значи да ће да победи најбољи у пракси се показала нетачном. Ако ни због чега другог, а онда зато што, у већини случајева, најбољи неће да учествују. Демократија не може да да квалитет већи од квалитета масе која у тој игри учествује. А квалитет масе је, мање-више, просек квалитета појединаца који чине ту масу. У том смислу, демократија, на неки начин, и јесте власт просека, а не изузетних. Уосталом, принцип демократије и налаже да је свако заменљив. Свако се бира и контролише и онда се поново бира и мења ако не ваља. Међутим, живот нас учи да постоје људи који нису заменљиви. Такви људи никада не постају то што јесу у оквирима демократије. На пример, можемо ли да "заменимо" генерала Мишића? Можемо ли да кажемо, нема везе, да није био Мишић неко други би комадовао у Колубарској битци? Демократија каже да можемо. Јер по демократији, демократски изабран министар одбране има право, поштујући демократски изабран закон, да смени непослушног генерала и замени га другим. Али, да ли је Александар Карађорђевић могао да смени Мишића у том маниру оне судбоносне ноћи када је овај отворено одбио да изврши наређење Врховне команде. Или, можемо ли да "заменимо" Теслу, Њутна, Александра Македонског, Светог Саву …?

Шта хоћу да кажем? Можемо ли да замислимо политичара у Србији који ће да погледа народу у очи и каже истину. Да му каже да има криминал на власти и око власти зато што је деценијама учио да краде, вара и шверцује и да су ти које сада критикује само његов део и легитиман представник. Да му каже да се деценијама одрицао онога што јесте, да је погазио све своје што је вредело и усвојио све туђе што нема вредности. Да сада хоће да мења ствари учећи од оних који су исти или још гори. Да цела Србија и "демократија" на југу по замисли српске власти значи рат за унуке. Да ЕУ варијанта за цео Балкан, отворене границе и слободан проток људи, робе, капитала и Шиптара опет значи рат у перспективи. Да "демократско" решење у Босни, такво какво је сада, значи рат и то је само питање времена. Да трагедије које су нам се дешавале нису последица недостатка "демократије" него недостатка морала и знања. Да само друштво које у својој основи има морал и знање може да успостави и разуме демократију. Да друштво којем су "демократија" и тржиште у самој основи није ништа друго до потрошачка руља која признаје само једну вредност, а то је новац и које неминовно иде у самоуништење. Дакле, да ли би такав политичар могао да добије изборе у демократској процедури? Наравно да не. Али би постао велики и историја би га упамтила као дежавника само ако би упркос и мимо демократије дошао на власт и урадио нешто за своју земљу.

Коначно, да ли постоји или може да постоји демократија ван националних оквира? Да ли је демократија апстрактна категорија или је неопходно коначно парче земље и коначан број људи који имају осећај да припадају тој земљи и осећај да припадају једни другима да би се стекли потребни, мада још не довољни услови за демократију. Или је демократија и ексклузивно право на тираду о демократији привилегија оних који не

признају националне оквире зато што имају истиниту или умишљену кризу идентитета, оних који не воле то што јесу и хтели би да су нешто друго? Или оних који и не знају шта су, а хтели би да су нешто? Или оних који мисле да су нешто, а не знају да су ништа?

Толико тога има. Бог је човеку дао могућност да мисли али и право да сам одлучује хоће ли ту могућност да искористи или не. Можда не би било лоше да Срби мало поразмисле о томе шта је заиста демократија и где јој је место у друштву. Мало за промену. У крајњој линији, ако се уморе од размишљања, увек им остаје варијанта да просто слушају предавања белосветских беспосличара или ових наших, са кризом идентитета, умишљеном или стварном.

Владимир Челекетић из Ваљева,

привремено у Замбији

(06.02.08)

ИЗМЕЂУ ЕУ И РУСИЈЕ

Недавно сам прочитао текст који каже да од повлачења Турске са Балкана Запад води политику слабљења и контроле Србије из једног врло практичног разлога. По Западној логици, без обзира какву политику Србија води, она је увек потенцијални савезник Русије. То је оно што Запад види у Србији и мислим да са правом то види. И ја заиста мислим, Србија је једна и једина мала земља у Европи која може да изгради врло блиску сарадњу са Русијом, а да при томе има потпуну подршку сопственог становништва за такву политику и да се не осећа угрожено због објективне физичке удаљености Русије. Према томе, они ће нас увек тако гледати и “силовати” без обзира какву ми политику будемо водили док год се будемо називали Србима и земљу називали Србијом. Ако је

ово тачно онда се поставља питање може ли Србија да извуче неке користи из тога?

Занимљиво је како неки мисле да Србији треба ЕУ, а ЕУ-у не треба Србија. Па ако им не треба зашто се толико труде да Србија уђе у ЕУ? Шта је са уценама због Караџића и Младића? То више није услов за потписивање. Сада је услов Косово. Ако не пристанемо на њихове услове хоће ли то бити крај? Хоће ли дефинитивно рећи: "не требате нам!". Па ако је горе изнета тврдња тачна онда неће јер они не гледају у нас него кроз нас виде Русију, а од тога им се диже коса на глави. Ако Србија данас зна зашто јој требају ЕУ или Русија да ли Србија зна за шта она треба Русији или ЕУ? Само ако то буде знала знаће своју праву "цену" на тржишту и знаће за колико и како може да се "прода". Зар неко мисли да великим играчима са Запада треба Србија да би је натерали да гаји праве краставце, а не криве или да би српском сељаку забранили да прави домаћу ракију?! Или зато што се секирају за "људска права" менталних болесника и Цигана испод Бранковог моста?! Не, то је посао оне армије паразита која скупља мрвице са стола великих играча и служи да за њих обавља прљаве послове. Великим играчима и Истока и Запада се све може оспорити осим две ствари: да имају смисла за бизнис и да би икада жртвовали и један једини свој најсебичнији интерес зарад "виших" циљева. И сада је само питање: имамо ли ми велике играче? Знамо ли ми снагу карата које имамо у рукама? Можда не знамо. Можда зато што не гледамо добро у карте. Можда зато што не разумемо игру.

Сетимо се само 27. Марта 1941. Док Енглези мирно закључују: "ми смо купили пуч" (што и јесу), Срби страдају у стотинама хиљада зарад својих "пријатеља" – тих истих Енглеза! Игра је увек иста, од старог Египта до "демократије". Мислим да је крајње време да научимо правила и погледамо у карте.

Владимир Челекетић из Ваљева,

привремено у Замбији

(06.02.08)

Zasto bi Srbija ulazila u EU?

Voleo bih da mi neko objasni zasto je u Srbiji toliko popularna ideja o ulasku zemlje u Evropsku Uniju. Taman smo se otarasili svih mogucih “zajednickih drrzava” zasnovanih na losim kompromisima, konacno dobili zemlju za koju znamo kako se zove i koja vlast je za nju odgovorna i sad ponovo treba da ulazimo u zajednicu sa raznoraznim narodama i drzavama kao da za osamdeset godina druzenja sa balkanskom “bracom” nista nismo naucili.

Da, izgleda da nismo. Uvek se ponovo setim onog srpskog cinika koji je rekao: “nama se nesreca dzaba dogodila!” Evropska Unija je zasnovana, prakticno, na istim principima kao sto je to bila Jugoslavija. Gomila razlicitih naroda, razlicitih skoro u svakom pogledu, kojima pokusava da upravlja jedna otudjena birokratija koja legitimno ne pretstavlja nikoga. Desetine hiljada stranica maloumnih zakona, od propisa o “ljudskim pravima” koji su dovedeni do potpunog apsurda i od cije “proizvodnje i plasmana” zivi citava armija besposlicara i ljudi bez ikakvog moralnog i profesionalnog kredibiliteta, do onih o zakrivljenosti krastavaca i duzini tikvica koji vredjaju inteligenciju (onih koji je imaju). Dalje, bas kao i u Jugoslaviji, razvijen je citav sistem za zatiranje autenticnih evropskih naroda i njihovog kulturnog i istorijskog nasledja. U Jugoslaviji je bila izmisljena nacija “Jugosloven” i naravno, Srbi su bili prvi da se za nju prijave, dok su oni sa objektivnom krizom identiteta u medjuvremenu proizvedeni u “autenticne” nacije i na kraju dobili i svoje drzave. U Evropi je pojam “nacije” ili, sto bi rekli, “drzavotvornog naroda” poistovecen sa drzavljanstvom, pa tako danas mali Francuz (ili Nemac ili Englez …) uci u skoli da je sin africkog ili azijatskog imigranta isto tako Francuz (ili Nemac ili Englez…) kao i on, (pazite: ne drzavljanin Francuske ili Nemacke ili Britanije, nego Francuz ili Nemac ili Englez…). Na Britanskim medijima pokazuju danima slike Arapa ili Pakistanaca koji su digli autobuse u vazduh prosle godine u Londonu i ne mogu cudom da se nacude: “kako to Britanci postavljaju bombe po Londonu?!” (Objasnjenje za srpskog citaoca koji hoce da udje u EU: cinjenica da su imali britansko drzavljanstvo dovoljna je da ih nazivaju “Britancima” i svaki pravi Englez koji bi se pobunio i izjavio nesto sto je prosto cinjenica: “ja sam Englez, a on je Arapin” bio bi “rastrgnut” i proglasen za rasistu na njihovim “demokratskim” medijima). Ako to nije ispiranje mozga onda ja ne znam sta jeste.

Ja razumem zasto prosecan Srbin hoce da Srbija udje u EU: on smatra da ce mu to podici zivotni standard. To je mozda tacno, ali onda ponovo zemlju uvlacimo u “zajednicu” iz koje ce nam, mozda, ponovo trebati osamdeset godina da se iscupamo, sa ko zna kakvim posledicama i sa ko zna kojekakvim svetom koji ce u medjuvremenu da dodje u Srbiju. Sem toga, ja ne vidim zasto bi ulazak u EU bio jedini nacin za oporavak ekonomije i podizanje standarda. Ako je zemlja politicki stabilna i ima zakone koji su pogodni za investitore, investicije ce doci. Pa cak i sada ih ima, i sa ovakvim zakonima i ovakvom vlascu. Uostalom, u Evropi i Americi je u toku proces rasturanja nacionalnih ekonomija i masovnog preseljenja privrede u Kinu i Indiju. Pa zasto nesto od tih investicija ne bi doslo u Srbiju? Zar neko zaista

misli da Srbija treba da bude clan EU da bi investicije dosle? To naprosto nije tacno. Naprotiv, ako Srbija bude imala pogodne zakone za investitore, liberalnije i jednostavnije od Evropskih koji, uzgred budi receno, u nekim elementima, neodoljivo podsecaju na one nase komunisticke, Srbija nece imati problem sa stranim investicijama. Jedina zemlja u Evropi koja bi Srbiji trebala da bude uzor u ovom trenutku je Svajcarska i to po pitanju odrzavanje apsolutne politicke i vojne neutralnosti .

To je, po mom misljenju, jedini put koji Srbija treba da vidi ako temeljno prouci sopstvenu istoriju, narocito onu noviju. Naravno, tu postoji nekoliko problema. Prvo i najvaznije, Srbi nisu Svajcarci i nisu naucili da uce iz istorije, ali ni Svajcarci nisu vanzemaljci, valjda mozemo nesto da naucimo ako se malo potrudimo. Drugo, imperijalisticka logika mozgova u Briselu nas nece ostaviti tek tako na miru. Pa oni hoce da uvuku i Tursku u EU uprkos vrlo negativnom stavu sopstvenog stanovnistva po tom pitanju (to onako “demokratski”, jel tako?). Trece, ko vlada Srbijom? To oni koji tamo zive najbolje znaju. Na primer, nista pametnije nisu mogli da smisle nego da srpsku vojsku (koja je i dalje amaterska – naravno to im nije palo na pamet da promene!) uvuku u americko-muslimanske sukobe na deset hiljada kilometara od Srbije. I nikakve ozbiljne reakcije na to. A sta je alternativa toj vlasti? Sa jedne strane “demokratski drugovi” kojima je jedini cilj pretvaranje drzave u provinciju i nacije u puku potrosacku hordu bez ikakvog moralnog ili estetskog kriterijuma, a sa druge primitivan i vulgaran nacionalizam koji nema nikakve veze sa istorijskim i kulturnim nasledjem jednog autenticnog evropskog i hriscanskog naroda, i to zagovaran od onih koji su vise od deset godina zajedno sa komunistima radili na sistematskom unistavanju zemlje. Zar je moguce da je to jedino sto u ovom trenutku Srbija moze da ponudi posle svega sto se desilo?!

Ja znam koliko naivno moze da izgleda pokusaj ugledanja na Svajcarsku, ali ako vec stalno tvrde da treba na nekoga da se ugledamo, zasto bi se ugledali na Britaniju ili Francusku ili Nemacku, zasto ne na Svajcarsku? Nije ona tako daleko, nije to tako nestvarno, manje od sat i po leta iz Beograda, mnogo blize od Avganistana. Evo, na primer, sada je citav cirkus oko toga hoce li Kosovo da bude u Srbiji ili ne. Ako udjemo u EU onda je granica potpuno otvorena i svako moze da dodje, zaposli se, radi i zivi u Srbiji, jel tako? I Finac i Spanac i Englez i Siptar i crnac iz Francuske i Turcin iz Nemacke … I jos cemo nasu decu da ucimo da su svi oni Srbi kao sto smo mi Srbi, jel tako? Pa zasto je onda bitno da li je neko parce zemlje u Srbiji, pa makar se ono zvalo i Kosovo, i zasto je uopste bitno da se zemlja zove Srbija!?

Vladimir Celeketic

privremeno u Zambiji

Postovana gospodo,

Vas list vraca veru da nije svaka glava na prodaju u nasoj Srbijici.Vi ste daleko iznad NIN-a po analiticnosti, temeljnosti i intelektualnom postenju, koji uzgred budi rečeno prestaje da biva ono sto je bio-velikih pera nema, pa misevi kolo vode. Jednostavno, Vasi tekstovi su prosvetiteljski!!!

Vi ste prvi koji su ovom nasem narodu sazeli istinu u nekoliklo teza:

-Zapad je doveo na vlast komuniste radi Zapadnih drzavnih/katoličkih razloga (ne bih da vredjam obicne ljude koji su im pristupili u ime ideala slobode i socijalne pravde- oni su izigrani). Samo takva diktatorska vlast je mogla da sprovede sve sto im je nalozeno:

1.Pravljenje republika, pokrajina

2.Spreči utvrđivanje broja poginulih

3.Nametne sve ustave vodeći postepeno do onog zavrsnog iz 1974

4.Okrene protiv Rusije

5.Zastiti Hrvatsku od odmazde i kazne

- Zapad sada među njihovom decom trazi poslusnike, decom onih koji su sa "oslobodilačkim brigadama" nahrupile u Srbiju. Njima je Srbija ono stanova i kuća sto su podobijali/pootimali i bankarskih računa...(Nemanja kaze Rastku "da zemlja narod čini narodom"), oni Srbijom hodali nisu. Hoću da kazem da u Srbiji moze svako da zivi, ali ne moze da upravlja ako ova zemlja nije prosla kroz njega...

Zato je pravo pitanje ko su ti ljudi u tih 33% (DS+G17+LDP)?

Postovana gospodo, prvi put za svojih 47 godina sam osetio potrebu da nekome nesto napisem, kazem, podelim...oprostite mi na ovoj slobodi.

Srdačan pozdrav

Slobodan Jevtić

14253 Osečina

PS. Razmislite kako Vas list učiniti jos pristupačnijim sirem krugu čitalaca.

Postovani gospodine Vukadinovicu,

Procitao sam Vasu polemiku sa gospodinom “pomoravlje”, iznosenje Vasih argumenata i ponovne napade doticnog gospodina.

Iako ste sve razlozno naveli u svoja dva odgovora, ipak mislim da Vi u stvari “duvate uz vetar”. Medjutim ubedjen sam da ste Vi toga i svesni i da Vi u stvari i ne zelite da navedete doticnog gospodina da promeni “misljenje” (nemoguca misija) vec zelite da pokazete da takav sklop ljudi (kao i uostalom gospodja Pesic) pripada onom postotku ljudi, koji postoji svuda u svetu koji su uvek u pravu i koji sve najbolje znaju. Ako slucajno negde nisu u pravu, obavezno pogledati prethodnu recenicu.

Naime ja sam se uvek pitao ko su bili predratni komunisti. Kako su razmisljali, kakav su to fanatizam imali. Covek ipak treba samo malo da pogleda oko sebe, duboko razmisli, poveze cinjenice i zakljucci (pravi) doci ce sami po sebi. Cak su i pseudonimi slicni. Doduse malo modernizovani, pa od gvozdenog, mrkog, itd, sada imamo pomoravlje, beba, evropski, itd. Sta vise, tu su i parole slicne. Od “Proleteri svih zemalja ujedinite se” do “Uvescemo u Srbiju demokratiju, sa Srbima ili bez njih”

Ono zbog cega ja Vama pisem jeste objektivni nedostatak jedne bas takve analize kod savremenih “analiticara”. Ne mogu da razumem zasto niko nece da prizna da je svaki radilkalizam poguban, od onog ekstremo desnog do ekstremno levog, pa tako i ekstremno pravog, kako bih nazvao ovaj liberalni radikalizam. Da razmotirmo koja je to razlika izmedju Radikala i LDP-a, ekstremni, jesu. Ovi drugi cak sada i ekstremniji. Vulgarni jesu, ovi drugi sada i vulgarniji. Iskljucivi jesu. Ako je sve ovo tacno (a jeste) po kojim to kriterijumima je LDP demokratska i napredna, a radikali su nedemokratski i nazadni.

Naravno sada ce sigurno neko da me ocrni kako sam ja u stvari radikal jer napadam LDP.

Takodje me interesuje zasto se ozbiljno ne kaze da je to ipak koalicija a ne sam LDP. Ja licno smatram da ova koalicija nece dugo opstati. Koliko sam procitao, Canak najavljuje sopstvenu poslanicku grupu u skupstini. Nijedna koalicija nije dugo trajala na ovim prostorima, ne verujem da ce i ova biti izuzetak. Doduse LDP ovde ima najvise mogucnosti za napredak, jer je to ipak metastaza kancera Demokratske stranke, da se izrazim medicinskim recnikom.

Jedna ozbiljna analiza ovih stvari bi bila pozeljna, istine i objektivnosti radi. Ali izgleda da niko od “objektivnih analiticara” tako nesto ne sme da uradi.

Sa postovanjem

mr Milos Jovanovic

Postovana gospodo, Kako sam tek nedavno poceo da posecujem vas sajt i citam tekstove, postoji mogucnost da cu pokrenuti pitanje koje je mozda vec razmatrano, ali rizikovacu...

Pozabavio bih se rubrikom vaseg sajta pod nazivom 'Kulturna politika' od koje sam ocekivao drugaciji sadrzaj. Istina, na samom pocetku stranice redakcija opisuje sadrzaj koji se na stranici moze ocekivati, sturom ali preciznom recenicom: 'U rubrici Kulturna politika autori i saradnici NSPM promisljaju srpsku politicku kulturu i političke aspekte kulturnih fenomena.'

Bojim se da 'kulturna politika' jeste termin koji ipak podrazumeva drugaciju definiciju. Sadrzaju sajta, cini mi se, primereniji bi bio naziv Politicka kultura ili Kultura u politici, odnosno naziv koji bi preciznije ukazivao na sadrzaj opisan navedenom redakcijskom recenicom.

Medjutim, namera mi nije bila se ponudim za kuma rubrike vaseg sajta a jos manje da pokrecem polemiku u vezi sa definisanjem pojma 'kulturna politika', bilo sa redakcijom, bilo sa saradnicima i posetiocima vaseg sajta. Smatram, naime, da bi za Novu srpsku politicku misao bilo znacajno da se pozabavi ne samo kulturnim fenomenima i komentarima koji su u vezi sa dogadjajima iz kulturnog zivota vec i kulturom u Srbiji, znacajem kulturne politike za svaku drzavu te potpunim zanemarivanjem kulture u politickom zivotu nase drzave i naseg naroda (koji zivi i van granica ove drzave, naravno).

Brojna su pitanja koja bi bilo korisno pokrenuti: najpre, malo se govori o cinjenici da posle dvehiljadite godine nije donet niti jedan zakon iz oblasti kulture u Narodnoj skupstini! Sadasnji 'krovni' zakon o kulturi je najblaze receno zastareo i mogao bi se svesti na jednu jedinu recenicu: o pitanjima iz oblasti kulture odlucuje ministar! Na zalost, javno mnenje ne reaguje na ovu cinjenicu i ne postoji pritisak koji bi bio normalan i ocekivan imajuci u vidu stanje i polozaj kulture, kako stvaralastva, institucija kulture, kulturne bastine, tako i svih okolnosti u kojima se odvija kulturni zivot u Srbiji.

Sam izostanak reakcije javnog mnenja jeste svojevrstni fenomen koji bi, takodje, bilo interesantno istraziti (ukoliko se moze govoriti da javno mnenje ovde postoji, a smatram da ipak postoji bez obzira na to na kom se nivou nalazi u hijerarhiji oblika javnog mnenja odnosno njegovog pojavljivanja i manifestovanja). Naravno, ne bi bilo korisno da se donose zakoni samo zbog toga da bi se moglo kazati da se i u oblasti zakonodavstva u kulturi nesto radilo. Trebalo bi ukazati na potrebu strategijskog planiranja u kulturi i donosenja Strategije kulturnog razvoja Srbije (u mnogim oblastima su vec donete strategije razvoja ali kultura se cak i ne pominje) kao i strategija razvoja srpske kulture koja bi obuhvatala kulturu Srba koji ne zive u

Srbiji. Interesantna je i cinjenica da se u tekucoj predizbornoj kampanji kultura ne pominje, a u onim retkim slucajevima gde se i pomene, bilo bi bolje da se cutalo! Osim svega, niti u samoj EU kultura ne zauzima visoko mesto i ne nalazi se na listi prioriteta za naredni period, o cemu govore sredstva u fondovima za kulturu kao sto govori i 'cutanje' u vezi sa kulturom, legislativom u kulturi i sl. U ovih nekoliko crtica samo sam dotakao neke teme za koje smatram da zasluzuju da se NSPM, sa saradnicima i komentatorima, pozabavi njima.

Mislim da bi NSPM mogla i da debatu o kulturnoj politici zapocne pozivom najznacajnijim strankama u Srbiji odnosno sa njihovim odborima za kulturu (tamo gde postoje) da predstave svoje stranacke programe za kulturu, zakonske predloge (ako postoje)... i sl. cime bi se otvorio prostor za upoznavanje i reagovanje javnosti, sto bi moglo za rezultat da ima barem kakav pomak sa mrtve tacke na kojoj se kultura nalazi. (Naravno, jedna sveobuhvatna analiza stanja u kulturi u poslednjih pet sest godina kazala bi da se za kulturu izdvajalo vise sredstava nego u prethodnoj deceniji, narocito kad je Grad Beograd u pitanju, ali sama veca kolicina novca koji se izdvaja za kulturu ne znaci i pomak u kulturi u strateskom smislu odnosno nisu stvoreni mehanizmi (niti je bilo i primisli o tome da bi trebalo stvoriti mehanizme) koji bi nezaustavljivo popravljali stanje u kulturi i koji bi bili liseni voluntarizma u vezi sa svim odlukama koje se odnose na kulturu, bez obzira da li taj voluntarizam kratkorocno bio koristan (i prosvecen) ili je sveden na puko partijasenje, stranacko ili strukovno (u zavisnosti od toga da li je 'donosilac odluka' vise odan stranci zahvaljujuci kojoj je postao 'donosilac odluka' ili struci iz koje potice.)

Na samom kraju, zeleo bih da pohvalim vas sajt. Glavna osobina preteznog broja tekstova koji se na sajtu nalaze jeste ozbiljnost i utemeljenost stavova koji se iznose, sto ukazuje na privrzenost principu koji se zove: 'odgovornost za izrecenu javnu rec', sto je prilicno retka pojava na nasoj medijskoj sceni. Istovremeno se neodustajno, koliko vidim, borite i za to da neodgovorne, neozbiljne i neutemeljene izjave i stavovi budu od strane javnosti osudjene i odbacene, te se, kao i moja malenkost, nadate da ce oni koji ih daju postepeno nestajati iz javnog zivota ili da ce bar poceti da snose posledice ili bar deo odgovornosti za svoju neodgovornost, sto je vec i kao pokusaj ravno podvigu, a sistematicno i istrano stremiti ka takvom idealu sasvim sigurno jeste vrednost koja je civilizacijska tekovina. S postovanjem

Aleksandar M. Popovic, Obrenovac

Postovani gosp.Vukadinovic,

Sajt NSPM smatram za najbolji od svih medija u Srbiji iz jednog jednostavnog razloga: otvoreni ste za SVA misljenja bez razlike. Osim izvanrednog sadrzaja vrednog paznje, jedini ne upraznjavate seckanje komentara citalaca kao sastavni deo uredjivacke politike. Nazalost, sajt je i dalje staromodan i ne omogucava lako i pravovremeno reagovanje na objavljene tekstove ali, to je vec druga prica. Cenzurisati komentare citalaca na sajtu, gde je prostor prakticno neogranicen i gde svako odgovara za svoje misljenje, je duboko pogresno i pripada jednom prevazidjenom dobu medjutim, za nase medije je normalna praksa, zaceta na B92 i prihvacena na svim ostalim sajtovima ulogom cuvenog moderatora, prvo sa makazama a sada i sa perom (nekima nije dovoljno sto objavljuju samo odabrane komentare, "politicki podobne", vec i izmisljaju i dopisuju). Sajt B92 objasnjava CENZURU sprecavanjem "govora mrznje", mada im ne pada na pamet da cenzurisu gospodju koja mrtva hladna, direktno u etar, izjavljuje "da bi volela da zna dali ce Ceda posle izbora praviti koaliciju sa "onim smrdljivim Kostunicom". Ali, da je samo B92, ni po jada, navikli smo; po njihovim objavljenim "komentarima" ionako na izborima pobedjuje LDP koalicija i jedino nikome nije jasan njihov strah od cenzusa. Pravi problem je u tome sto su i svi drugi prihvatili ulogu moderatora kao cenzora i igraju se makazama nemilice, bez pardona i osecaja za sustinu elektronskih medija - neogranicen prostor, brzina reakcije, dostupnost u svim krajevima sveta... Nedavno sam se i licno uverio da na elektronskom izdanju "Politike" takodje rade makaze, a kako Vi imate dobar obicaj da objavljujete pristigle komentare na vase tekstove objavljene na njihovom sajtu, zelim da Vas ovim putem obavestim da slika koja se stvara objavljivanjem "komentara citalaca" nije prava, vec skrojena po necijem nahodjenju. Nazalost, bio sam uporan i obratio sam se urednicima "Politike" i evo citiram deo odgovora gospodje Tatjane Petrovic, urednice "Politika OnLine": " Odmah da napomenem da ni gospodin Radivojsa niti bilo koji drugi urednik rubrike Politike NEMAJU VEZE sa pustanjem komentara na sajtu. Citanjem, pregledanjem i pustanjem komentara bave se iskljucivo novinari-moderatori koji rade u web-timu."

Jedino sto mogu reci: ZALOSNO, JADNO, PONIZAVAJUCE.

I da na kraju napomenem da se radi o komentarima na Vase tekstove "Mrznja nas je odrzala" i "Ziveti kao "sav normalan svet ", koji su, uslovno receno, bili "u Vasu korist" - hocu reci da pregled objavljenih komentara ne odaje pravu sliku odjeka medju citaocima.

Jos nesto: nisam se javio odmah jer sam tek sada, povodom nastupajucih praznika, razmenjujuci poruke sa prijateljima sirom sveta, saznao da nisam jedini kome u "Politika OnLine" nisu objavljeni komentari na Vase tekstove.

Sa postovanjem,

Mirko Kraguljac

Brazil

DRAGA GOSPODO !!!

ZIVIM I RADIM U NEW-YORKU I STALNO PRATIM ZBIVANJA U SVETU I KOD NAS, A POSEBNO PREGOVORE O BUDUCNOSTI KOSOVA. NE BIH SE PUNO MESAO U SPOSOBNOST PREGOVARACKOG TIMA NASE DELEGACIJE, ALI ZBOG NEKI PROPUSTI KOJE ONI CINE, PO MOJEM SKROMNOM ZAPAZANJU, MOGU VRLO LAKO DA NAS KOSTAJU KOSOVA (SA DVA MILIONA ALBANACA). A TOJE SLEDECE:

DOK ZAPADNA DEMOKRATIJA STALNO PONAVLJA (NAMERNO) KAKO SMO MI KRIVI KAO NAROD I DA BI MORALI BITI KOLEKTIVNO KAZNJENI ZBOG DELA JEDNOG COVEKA I NJEGOVE KRATKOTRAJNE VLADAVINE U ODNOSU NA BROZOVU VLADAVINU, KOJA JE I GLAVNI UZROK SVEGA OVOGA DANAS, STO SE DESAVA - JER SEMENKE KOJE JE ON POSEJAO, DOSLOJE VREME DASE ZANJU - I NORMALNO, U TOJ BERICETNOJ ZETVI CE UCESTOVATI SAMO SIPTARI.

STA SAM UOPSTE HTEO DA KAZEM JE SLEDECE. DA LI NEKO PAMETAN I UTICAJAN U NASEM PLITICKOM ZIVOTU IMA NACINA I VOLJE DA PREDOCI NASIM DIPLOMATAMA JEDAN VRLO VAZAN PO MENI PODATAK KOJI TRBA IZNETI PRED U.N, I STO JE MOGUCE NA VISEM SVETSKOM NIVOU, DA SU SRBI KAO NAROD PROTERIVANI SA KOSOVA SISTEMATSKI OD 45 GODINE DO DANASNJIH DANA, I DAJE BROZ ODMA POSLE ZAVRSETKA DRUGOG SVETSKOG RATA NE ZNAM DA LI JE TO BILO 45 ILI 46 GODINE DONEO ZAKON DA SVI IZBEGLI SRBI OD TERORA NE MOGU VISE DA SE

VRATE NA KOSOVO, I DA NE POMINJEM TRAGICAN SLUCAJ MARTINOVICA I RAZBIJENU FLASU U NJEGOVOM TELU.

MOZDA JE I ZATO NEKO KRIV, A NASE DIPLOMATE MORAJU DA DOKAZU DA SU SRBI NAJMANJE ZA TO KRIVI, A ZAPADNA DEMOKRATIJA JE SVE TO ZNALA ALI NIJE SE NIKADA STAVILA U ODBRANU BILO KAKVIH PRAVA SRBA I NA KRAJU SMO NAGRADJENI BOMBARDOVANJEM, DA BI NAS KOLEKTIVNO POSLE TOGA OKRIVILI I OPRAVDALI NJIHOVE POSTUPKE.

TOLIKO OD JEDNOG ZAPAZANJA U DEMOKRATSKOJ ZEMLJI.

VOLEO BIH DA ZNAM LEPSE DA PISEM ALI IPAK MISLIM DA STE SVATILI STA SAM HTEO DA KAZEM.

MIHAILO PAVLOVIC

PS. NOVA SRPSKA POLITICKA MISAO ME ISPUNJAVA KADA VAS CITAM.